

Nederlandse tekst (titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973).

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

Nr. 85.997 van 15 maart 2000

A.88.861/VIII-1637

In zake : **BLANPAIN** Vincent,

die woonplaats heeft gekozen bij
Mr. Eric GILLET en Mr. Luc DEPRE,
advocaten,
Brand Whitlocklaan 30
1200 Brussel,

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie,

die woonplaats heeft gekozen bij
Mr. Michel MAHIEU, advocaat,
Louizalaan 523
1050 Brussel.

**DE RAAD VAN STATE, VIIIE KAMER,
RECHTSPREKEND IN KORT GEDING,**

Gezien het op 7 januari 2000 ingediende verzoekschrift, waarbij Vincent BLANPAIN de schorsing van de tenuitvoerlegging vordert van :

"1°) de koninklijke besluiten van 1 oktober 1999 waarbij met ingang van 1 november 1998 door verhoging in graad bevorderd worden tot eerstaanwezend directeur bij de buitendiensten van het directoraat-generaal Strafinrichtingen :

- de heer M. BRISY, directeur bij de strafinrichting te Lantin;
- de heer E. DELCHEVALERIE, directeur bij de strafinrichting te Andenne;
- de heer A. FONCK, directeur bij de gevangenis te Aarlen;
- de heer M. GEORGE, directeur bij de gevangenis te Vorst;

- de heer R. GREGOIRE, directeur bij de strafinrichting te Andenne;
- de heer L. JOANNE, directeur bij de strafinrichting te Lantin;
- de heer D. LEBLOND, directeur bij de gevangenis te Bergen (ranginneming op 1 augustus 1998);
- de heer R. MINGUET, directeur bij de gevangenis te Verviers;
- de heer M. PIRON, directeur bij het penitentiair schoolcentrum te Marneffe;
- mevrouw S. RIGUEL, directeur bij de gevangenis te Doornik;
- de heer P. ROUSSEAU, directeur bij de strafinrichting te Lantin;
- mevrouw J. USE, directeur bij de inrichting tot bescherming van de maatschappij te Paifve.

Die koninklijke besluiten van 1 oktober 1999 zijn bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad van 13 november 1999 (blz. 42.488).

2°) de ministeriële besluiten waarbij de dienstaanwijzing van elk van de bevorderde personeelsleden is bepaald, welke besluiten niet zijn bekendgemaakt";

Gezien het op dezelfde dag ingediende verzoekschrift, waarbij dezelfde verzoeker de nietigverklaring van diezelfde handelingen vordert;

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij;

Gezien het verslag van de heer HENSENNE, auditeur bij de Raad van State;

Gelet op de beschikking van 11 februari 2000, waarbij bepaald wordt dat de zaak voorkomt op de terechtzitting van 25 februari 2000, de datum waarop de zaak voor verdere behandeling is uitgesteld tot 3 maart 2000;

Gelet op de kennisgeving, aan de partijen, van het verslag en de beschikking tot vaststelling van de rechtsdag;

Gehoord het verslag van mevrouw GEHLEN, staatsraad;

Gehoord de opmerkingen van Mr. DEPRE, advocaat, die voor verzoeker verschijnt, en van Mr. TULKENS, loco Mr. MAHIEU, advocaat, die voor de verwerende partij verschijnt;

Gehoord het andersluidend advies van de heer HENSENNE, auditeur;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de volgende feiten dienstig zijn voor het onderzoek van de vordering tot schorsing :

1. Verzoeker is tussen oktober 1978 en november 1998 benoemd en achtereenvolgens bevorderd tot adjunct-directeur, directeur tweede klasse (rang 11) en directeur van een inrichting. Hij heeft gewerkt in de strafinrichtingen te Sint-Gillis, Doornik, Vorst, Dinant, Marneffe en Hoei. Hij is vervolgens gedetacheerd bij het hoofdbestuur, als gevolg van een staking van het personeel van de gevangenis te Hoei tijdens de maanden februari en maart 1998.

Bij koninklijk besluit van 22 februari 1999 is verzoeker aangewezen als assessor strafuitvoering bij de Franstalige commissie voor voorwaardelijke invrijheidstelling te Brussel; bij brief van 14 juli 1999 heeft hij zijn ontslag in die functie ingediend, welk ontslag hem is verleend bij koninklijk besluit van 17 augustus 1999.

Verzoeker heeft voor de periode van 15 september 1997 tot 15 september 1998 de evaluatie "zeer goed" gekregen.

2. In november 1998 zijn dertien betrekkingen van eerstaanwendend directeur (rang 13) in verschillende strafinrichtingen vacant verklaard. Verzoeker heeft net als negentien andere personen daarnaar gesolliciteerd. Zijn sollicitatie betrof, in deze volgorde, de openstaande betrekkingen in de inrichtingen te Nijvel, Marneffe, Andenne en Vorst.

3. De directieraad heeft de sollicitaties onderzocht op de vergadering van 17 december 1998. De directeur-generaal Strafinrichtingen heeft allereerst een beschrijving gegeven van de functie en de eigenschappen die van de gegadigden verwacht worden en heeft vervolgens elk van de gegadigden in alfabetische volgorde voorgesteld. In verband met verzoeker heeft hij geoordeeld dat hoewel deze zeer intelligent is en een grote dossierkennis heeft, niet in staat is om een inrichting te leiden. De leden van de directieraad hebben vier sollicitaties niet-ontvankelijk verklaard en hebben vervolgens voor iedere vacante betrekking gestemd over de voorstelling van de gegadigden; er is gestemd op basis van "short-lists" voorgesteld door de directeur-generaal; verzoeker kwam op geen enkele van die lijsten voor en is voor geen enkele betrekking voorgedragen waarnaar hij gesolliciteerd had.

De voordrachten zijn bij een nota van 5 maart 1999 ter kennis gebracht van verzoeker. Hij heeft op 21 maart 1999 bezwaar ingediend. Na verzoeker en diens raadsman te hebben gehoord, heeft de directieraad op 29 april 1999 het bezwaar onderzocht en ontvankelijk doch ongegrond verklaard.

4. De betwiste benoemingen zijn uitgevaardigd bij koninklijke besluiten van 1 oktober 1999, bij uittreksel bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad van 13 november 1999. De dienstaanwijzingen van de bevorderde ambtenaren zijn vastgesteld bij ministeriële besluiten van 4 november 1999;

Overwegende dat verzoeker betoogt dat hij belang heeft bij de schorsing van de tenuitvoerlegging van alle betwiste handelingen, daar wijzigingen van dienstaanwijzing zich zouden kunnen voordoen en bevorderde gegadigden aldus één van de door hem beoogde betrekkingen zouden kunnen vervullen;

Overwegende dat de verwerende partij betwist dat verzoeker er belang bij heeft de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van de bevordering en de dienstaanwijzing van concurrenten voor betrekkingen waarnaar hij niet gesolliciteerd had;

Overwegende dat in de door de verwerende partij opgeworpen exceptie geen rekening lijkt te worden gehouden met het onderscheid tussen bevordering en dienstaanwijzing; dat in de regel bevordering geschiedt in een graad, doch niet in een betrekking, ook indien daartoe een vacature vereist is; dat het als gevolg van de dienstaanwijzing is, een interne maatregel, dat de bevorderde ambtenaar een betrekking wordt toegewezen die in verhouding staat tot zijn nieuwe graad; dat een dienstaanwijzing kan worden gewijzigd en dat tegen een zodanige wijziging in principe geen beroep openstaat; dat de dienstaanwijzing, net als een eventuele wijziging ervan, een maatregel is ter uitvoering van de bevordering; dat verzoeker in zijn sollicitatie weliswaar de inrichtingen heeft genoemd waarvoor hij wenste te worden aangewezen, maar dat de vermelding van die voorkeur geen afbreuk doet aan zijn belang bij het beroep, daar elk van de bevorderde ambtenaren, ondanks de

huidige dienstaanwijzingen, in de loop van de procedure kan worden aangewezen voor één van de door verzoeker beoogde betrekkingen; dat hij derhalve belang heeft bij de schorsing van de tenuitvoerlegging van alle aangevochten bevorderingen, aangezien de schorsing van de tenuitvoerlegging ervan, indien ze wordt bevolen, bij wijze van gevolg de schorsing van de tenuitvoerlegging van de dienstaanwijzingen zou meebrengen en eraan in de weg zou staan dat die dienstaanwijzingen gewijzigd worden;

Overwegende dat een eerste middel wordt ontleend aan "schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 houdende het statuut van het rijkspersoneel, inzonderheid van de artikelen 56 tot 62, 75 en 80 ervan, van het koninklijk besluit van 7 augustus 1939 betreffende de evaluatie en de loopbaan van het rijkspersoneel, inzonderheid van de artikelen 1 tot 20, van het algemene rechtsbeginsel dat bestuurshandelingen met redenen omkleed moeten worden, van het algemene bestuursrechtelijke beginsel dat de aanspraken en verdiensten van de verschillende gegadigden voor een overheidsbetrekking onderling moeten worden vergeleken, van de algemene beginselen van proportionaliteit en behoorlijk bestuur"; dat uitgaande van het postulaat dat de betwiste handelingen "bij wijze van motivering wellicht alleen verwijzen naar de voordracht van de directieraad d.d. 17 december 1998 en 29 april 1999", verzoeker in een eerste onderdeel die motivering laakt; dat hij hoofdzakelijk betoogt dat de geldigheid van de voordrachten van de directieraad, en als gevolg daarvan ook van de bestreden handelingen, aan de basis aangetast is door "de onvolledige en subjectieve beschrijving van de vacante betrekkingen en van verzoekers loopbaan" en wijst op de vergissingen en leemten van die voordracht; dat hij onder meer de

tegenstrijdigheid beklemtoont tussen de omstandigheid dat zijn geschiktheid om een inrichting te leiden ongunstig beoordeeld is en de toekenning van de evaluatie "zeer goed" voor de periode van 15 september 1997 tot 15 september 1998; dat hij in het tweede onderdeel aanvoert dat zijn aanspraken en verdiensten niet zijn vergeleken met die van de overige gegadigden, omdat hij systematisch geweerd is uit de "short-lists"; dat hij in het derde onderdeel erop wijst dat de directeur-generaal bij de voorstelling van zijn sollicitatie melding heeft gemaakt van uitgewiste tuchtstraffen, waarmee geen rekening meer mocht worden gehouden voor de beoordeling van de aanspraken op bevordering; dat hij betoogt dat de verbetering van de directeur-generaal eveneens gebleken is toen deze in zijn uiteenzetting gewag heeft gemaakt van brieven waaruit blijkt dat verzoekers geschiktheid "niet overeenstemt met die van het hoofd van een inrichting", welke brieven niet voorkwamen in het dossier dat hij heeft geraadpleegd; dat het vierde onderdeel van het middel verband houdt met de evaluatievermelding "zeer goed", waaruit verzoeker afleidt dat hij niet alleen geschikt is om de vacante betrekkingen te vervullen, maar dat bovendien de bevordering hem bij voorrang moet worden toegekend krachtens artikel 75, § 3, van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937; dat hij eraan toevoegt dat het feit dat hij ongeschikt verklaard is naar aanleiding van de voorstelling van zijn sollicitatie "een onwettige wijze is om de evaluatie van ambtenaren te herzien zonder rekening te houden met de daartoe voorgeschreven procedures";

Overwegende dat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen die middelen niet onderzoekt;

Overwegende dat voor elk van de vacante betrekkingen diegenen bevorderd zijn die door de directieraad als eerste zijn voorgedragen; dat in elk van de aangevochten koninklijke besluiten niet alleen

verwezen wordt naar de toepasselijke verordeningsbepalingen, doch tevens naar de voordracht van de directieraad van 17 december 1998, en dat geen ervan enig ander motief de iure of de facto vermeldt; dat de verwerende partij derhalve geacht wordt de motieven vervat in het advies van de directieraad te hebben overgenomen;

Overwegende, wat het eerste onderdeel betreft, dat de voorstelling van verzoekers sollicitatie door de directeur-generaal tal van ongunstige elementen bevatte; dat verzoeker in zijn bezwaarschrift nochtans de te zijnen aanzien geopperde kritiek weerlegd heeft en aldus de directieraad nader heeft kunnen inlichten; dat de aangevochten koninklijke besluiten alleen melding maken van de voordrachten van 17 december 1998, en dus niet van de bevestiging daarvan op de vergadering van 29 april 1999; dat dus niet vaststaat dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de inhoud van de notulen van de vergadering van 29 april 1999; dat verzoekers ongunstige beoordeling, waarvan hij een aantal concrete elementen uitdrukkelijk betwist, door geen enkel gegeven in het dossier bevestigd wordt, behalve dan door drie brieven uit de jaren 1989 en 1993; dat er voorts op het eerste gezicht een contradictie bestaat tussen de aan verzoeker toegekende evaluatie en de elementen die in aanmerking zijn genomen om hem aan de directieraad voor te stellen; dat in de huidige fase van de procedure de kritiek met betrekking tot de motivering van de aangevochten koninklijke besluiten ernstig is;

Overwegende, wat het tweede onderdeel betreft, dat in verband met iedere gegadigde een uiteenzetting is gegeven; dat aldus vaststaat dat de directieraad elementen met het oog op een vergelijking zijn geboden, doch dat uit de notulen niet blijkt dat die vergelijking heeft plaatsgehad; dat meer in het bijzonder nergens blijkt hoe de "short-lists" zijn opgemaakt op

basis waarvan de directieraad gestemd heeft met het oog op de voordrachten tot bevordering; dat op grond van het summiere onderzoek dat in het kader van de rechtspleging in kort geding kan worden gevoerd, het tweede onderdeel van het middel als ernstig kan worden beschouwd;

Overwegende, wat het derde onderdeel betreft, dat het waarschijnlijk is dat de verwijzing naar tuchtstraffen de directieraad heeft kunnen beïnvloeden; dat een zodanige verwijzing strijdig is met artikel 80 van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 houdende het statuut van het rijkspersoneel; dat het derde onderdeel van het middel ernstig is;

Overwegende, wat het vierde onderdeel van het middel betreft, dat reeds is gewezen op de contradictie tussen de elementen die de directeur-generaal in aanmerking heeft genomen om verzoekers sollicitatie voor te stellen en de aan verzoeker toegekende evaluatie "zeer goed"; dat het in de huidige fase van de procedure evenwel overdreven lijkt daaruit af te leiden dat de evaluatie op onwettige wijze is gewijzigd; dat het vierde onderdeel van het middel niet ernstig is;

Overwegende dat verzoeker uiteenzet dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten beslissingen hem een moeilijk te herstellen ernstig nadeel berokkent dat hij in drie punten uiteenzet; dat hij in de eerste plaats aanvoert dat doordat hij definitief geweerd is bij de toewijzing van de vacante betrekkingen, hem de mogelijkheid is ontnomen om ervaring op te doen in een betrekking van eerstaanwezend directeur en dat hij aldus benadeeld wordt ten opzichte van zijn concurrenten; dat hij vervolgens een moreel nadeel aanvoert, omdat hij in zijn gesloten werkkring het onderwerp zal zijn van insinuaties en afkeurende reacties, en omdat zijn reputatie geschaad zal zijn, temeer daar hem thans een zuiver administratieve taak

zonder enige werkelijke verantwoordelijkheid is toegewezen; dat hij betoogt dat een "eventueel annulatiearrest het ernstige morele nadeel dat hij verscheidene maanden zal hebben geleden doordat hij in zijn werkkring het diskrediet, de verdachtmakingen, de verdenkingen en het ostracisme voortvloeiend uit de bestreden handelingen, die verzoeker om onjuiste en onaanvaardbare redenen definitief uitsluiten van de betrokken ambten, niet op passende wijze kan herstellen"; dat verzoeker ten slotte beklemtoont dat de middelen die hij tot staving van zijn vordering aanvoert, aantonen dat zich onregelmatigheden hebben voorgedaan in de ongunstige of zelfs beledigende voorstelling van zijn verdiensten; dat hij betoogt dat "indien die motivering gehandhaafd blijft, die afbreuk doet aan zijn reputatie, zowel op persoonlijk gebied als beroepsmatig (...), zulks een onherstelbaar moreel nadeel en een definitieve belemmering voor de voortzetting van zijn loopbaan kan meebrengen"; dat hij tot slot stelt dat "het nadeel des te groter is daar alleen verzoeker op zo een discriminerende en beledigende manier is behandeld en dat hij zich niet herinnert dat een soortgelijk geval zich voorheen in het ministerie heeft voorgedaan";

Overwegende dat de verwerende partij daarop antwoordt dat het ontbreken van een motivering in de regel op zich geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel vormt; dat ze enerzijds aanvoert dat verzoeker een vaste betrekking heeft en een functie uitoefent die, in tegenstelling tot wat hij beweert, doorgroeimogelijkheden biedt, en anderzijds dat hij is aangewezen als assessor bij de Franstalige commissie voor voorwaardelijke invrijheidstelling te Brussel, dat hijzelf gevraagd heeft dat een eind wordt gemaakt aan die aanwijzing, die nochtans overeenstemde met een functie van dezelfde rang als die van eerstaanwezend directeur; dat ze eruit concludeert dat aangezien hijzelf die functie opgegeven heeft, hij niet erover kan klagen niet bevorderd te zijn

in een gelijkwaardige functie; dat ze derhalve van oordeel is dat een eventueel arrest tot vernietiging van de aangevochten benoemingen verzoeker de passende voldoening zou schenken; dat de verwerende partij aanvoert dat geenszins afbreuk wordt gedaan aan verzoekers reputatie en dat aangezien er meer gegadigden waren dan te verlenen betrekkingen, het onvermijdelijk was dat sommigen niet zouden worden bevorderd, zodat het uitblijven van een bevordering in die omstandigheden de reputatie van de afgewezen gegadigden niet zou schaden; dat ze eraan toevoegt dat de contacten van verzoeker met zijn collega's en met het personeel niet van de gewenste sereniteit getuigden en dat ze als bewijs daarvan de brieven van 1989 en 1993 aanvoert, alsook de ontslagbrief die verzoeker gericht heeft aan de voorzitter van de Franstalige commissie voor voorwaardelijke invrijheidstelling; dat ze uit die stukken afleidt dat "niet blijkt dat verzoeker, zelfs binnen het penitenciaire milieu, een reputatie heeft op grond waarvan kan worden beschouwd dat het uitblijven van een bevordering een ernstige of moeilijk te herstellen nadelige invloed kan hebben"; dat de verwerende partij voorts betoogt dat het onontbeerlijk is te zorgen voor continuïteit van het penitenciair beleid en dat indien de in dezen op het spel staande belangen worden afgewogen, de schorsing van de tenuitvoerlegging van alle of enkele van de aangevochten benoemingen ernstiger gevolgen zou hebben dan het door verzoeker aangevoerde nadeel;

Overwegende dat de benoemende overheid, wanneer ze ertoe genoopt is na een annulatiearrest een benoemingsprocedure over te doen of te hervatten, bij de beoordeling van de aanspraken en verdiensten van de gegadigden in principe geen rekening mag houden met de ervaring die ze hebben opgedaan in de uitoefening van een functie inherent aan de vernietigde benoeming; dat zulks evenwel niet wegneemt dat het een fictie is dat een personeelslid wiens benoeming wordt vernietigd, geacht

wordt die functie nooit te hebben uitgeoefend, en dat de afgewezen gegadigde zeer concreet verstoken is geweest van de mogelijkheid om ze uit te oefenen; dat zelfs indien niet uitdrukkelijk gewag wordt gemaakt van de functies uitgeoefend in het kader van de vernietigde benoeming, diegenen die de aanspraken en verdiensten van dezelfde gegadigden opnieuw moeten beoordelen, de ervaring van sommige gegadigden en het gebrek aan ervaring van andere gegadigden in die functies bezwaarlijk volledig buiten beschouwing kunnen laten; dat die mogelijkheid, die niet louter hypothetisch of irrationeel is, een gevaar voor een ernstig nadeel inhoudt dat uit de aard der zaak moeilijk te herstellen is; dat voorts vaststaat dat de directeur-generaal Strafinrichtingen bij de voorstelling van de sollicitatie van verzoeker de mening geuit heeft dat deze niet in staat was een inrichting te leiden; dat de verwerende partij die beoordeling bij wijze van pleidooi overgenomen heeft toen de huidige activiteit van verzoeker ter sprake is gekomen; dat derhalve niet uit te sluiten valt dat er een verband bestaat tussen die beoordeling en verzoekers dienstaanwijzing na de bestreden handelingen; dat uit de stukken die de verwerende partij op aanvraag van de Raad van State heeft overgelegd, alsmede uit de debatten blijkt dat aan verzoeker in zijn nieuwe dienstaanwijzing mondeling een aantal taken zijn opgedragen; dat de inhoud van die taken onduidelijk is omschreven; dat blijkt dat verzoeker tot dusver voornamelijk belast is de administratieve organisatie van vormingsvergaderingen en dat hijzelf zeer weinig cursussen heeft gegeven; dat verzoekers persoonlijke inbreng in het herwerken van een syllabus moeilijk kan worden ingeschat; dat op het document "adressen directoraat-generaal Strafinrichtingen" verzoeker zelfs niet wordt vermeld als lid van de ploeg Vorming van het penitentiair schoolcentrum te Marneffe; dat zelfs indien het een voorlopig document is, zoals de verwerende partij betoogt, het op het ogenblik waarop de Raad van State

zich moet uitspreken verzoekers stelling bevestigt dat hij geen verantwoordelijkheden toevertrouwd krijgt en dat hem geen doorgroei-mogelijkheden worden geboden; dat het in die context aannemelijk is dat verzoeker vreest dat zijn reputatie in zijn werkkring geschaad wordt en dat hij een ernstig moreel nadeel ondervindt dat een vernietigingsarrest onvoldoende kan goedmaken;

Overwegende, wat de weging van de belangen betreft, dat weliswaar gezorgd moet worden voor de continuïteit van de leiding van de strafinrichtingen, doch dat evenwel dient te worden opgemerkt dat de betrekkingen van eerstaanwezend directeur verscheidene maanden vacant zijn gebleven zonder dat klaarblijkelijk afbreuk is gedaan aan de continuïteit waarvan de verwerende partij gewag maakt; dat de weging van de belangen in het onderhavige geval dus geen reden is om de vordering tot schorsing af te wijzen, een vordering die voorts voldoet aan de voorwaarden gesteld in artikel 17, § 2, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Geschorst wordt de tenuitvoerlegging van de koninklijke besluiten van 1 oktober 1999 waarbij door verhoging in graad bevorderd worden tot eerstaanwezend directeur bij de buitendiensten van het directoraat-generaal Strafinrichtingen :

- de heer M. BRISY, directeur bij de strafinrichting te Lantin;
- de heer E. DELCHEVALERIE, directeur bij de strafinrichting te Andenne;
- de heer A. FONCK, directeur bij de gevangenis te Aarlen;
- de heer M. GEORGE, directeur bij de gevangenis te Vorst;
- de heer R. GREGOIRE, directeur bij de strafinrichting te Andenne;
- de heer L. JOANNE, directeur bij de strafinrichting te Lantin;
- de heer D. LEBLOND, directeur bij de gevangenis te Bergen (ranginneming op 1 augustus 1998);
- de heer R. MINGUET, directeur bij de gevangenis te Verviers;
- de heer M. PIRON, directeur bij het penitentiair schoolcentrum te Marneffe;
- mevrouw S. RIGUEL, directeur bij de gevangenis te Doornik;
- de heer P. ROUSSEAU, directeur bij de strafinrichting te Lantin;
- mevrouw J. USE, directeur bij de inrichting tot bescherming van de maatschappij te Paifve.

De vordering wordt voor het overige afgewezen.

Artikel 2.

Dit arrest zal bij uittreksel in het Belgisch Staatsblad worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als de geschorste koninklijke besluiten.

Artikel 3.

De beslissing over de kosten wordt in beraad gehouden.

Aldus uitgesproken te Brussel, in openbare
terechtzitting, op vijftien maart tweeduizend door :

de Hr. GEUS,	kamervoorzitter,
mevr. DAURMONT,	staatsraad,
mevr. GEHLEN,	staatsraad,
mevr. HONDERMARCQ,	griffier.

De Griffier,

De Voorzitter,

M.-Cl. HONDERMARCQ.

J.-Cl. GEUS.

VERTALING OVEREENKOMSTIG ARTIKEL 63,
EERSTE LID, VAN DE WETTEN OP DE RAAD VAN STATE,
GECOÖRDINEERD OP 12 JANUARI 1973.